

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: Librăria Asociației Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Preful unui exemplar: 1 Leu

Toate din iubire față de Dumnezeu.

Un secret pentru a deveni bogați în cer.

Valoarea mare a intenției bune.

(Continuare.)

Deci e voința lui Dumnezeu ca noi în ocupațiunile noastre zilnice să devenim sfinți, dacă El prin apostolul lui ne zice: „Aceasta este voia lui Dumnezeu, sfințirea voastră.“ Sfântul Toma ne spune, că meritele operelor dreptilor cresc în măsura în care motivul supranatural, care i-a însuflețit la fapta bună, este mai ales. Dintre motive iubirea este mai plăcută și mai bună, de-aici urmează, că cele mai merituoase sunt operele produse cu cea mai mare iubire. Sfântul Ignațiu spune în Regula lui: „Toți copiii lui Dumnezeu trebuie să aibă intenție curată, nu numai în

chemarea lor, dar și în cele mai mici detalii și nimic să nu caute așa de mult, decât să placă bunătății dumnezeiești și să procedeze în toate de dragul ei.“

Dumnezeiescul Mântuitor a spus aceasta Sfintei Gertrude: Precum un cămătar nu neglijează nici o ocazie, de a câștiga măcar un ban, așa nici eu nu voi admite, ca încă și mai puțin, chiar o mică mișcare a degetului, făcută din iubire față de mine, să se piardă; toate toate vor servi spre mai mare slavă a mea și spre mântuirea ta.“ Altădată i-a spus: Afecțiunea mea o vei avea pentru un pas, un cu-

vânt, un salut, o scurtă aducere aminte de morți, o rugăciune pentru păcătoși, sau acceptarea dreptății, numai dacă e legată de intențiune bună.“ Noi vedem din aceste, că toate faptele noastre, așa: muncile, mâncarea, dormirea noastră le putem face aducătoare de merite.

Un mahomedan de marcă devenit preot catolic. În prezența unor înalți prelați a celebrat Părintele Ioan Mohamed Abd El Jalil, convertit acum 8 ani și apoi intrat în ordul Franciscanilor, prima sa liturghie, la Fontenoy-sous-Bois. Arhiepiscopul Baudrillart, Rectorul „Institutului Catolic“ (Universitatea catolică) din Paris a ținut predica, arătând importanța zilei.

Religie națională ? *)

Se mai spune în România : „Religia ortodoxă este religia națională ; a schimba religia înseamnă a comite o crimă de lez-naționalitate.” Repet aici cuvinte textuale.

Se vede din cele spuse mai sus, cât de greșită este părerea aceasta. Dacă Românii s'ar ține de acest principiu, ar recunoaște că religia națională (admițând că s'ar putea vorbi de așa ceva) este religia catolică, întrucât religia catolică a fost sădită cea d'întâi în România și din acest punct de vedere, în țara noastră, cel puțin dreptul primului ocupant.

Dar ideea de religie națională este un paradox și provine dintr'o confuzie ce se face între două principii cu totul deosebite. Se știe că nu există ceva mai odios de cât să-și renege cineva naționalitatea și de aci se deduce că nu este puțin odios să-ți renegi religia pentru a îmbrățișa pe alta, chiar dacă conștiința ar vedea într'aceasta o obligație de rigoare.

Este evident că aici se ascunde o eroare, sau mai bine zis o confuzie de idei și de principii. Da, rămâi Român dacă te-ai născut în România, Francez dacă te-ai născut în Franța, Englez dacă te-ai născut în Anglia și chiar Japonez, dacă te-ai născut în Japonia. Români, să fim mai înrădăci-

*) Din cartea : Români și ortodocși. De vorbă cu frații mei de acelaș neam. De Ana Jurgea — Negriștești. (Iași. Presa bună 1929.)

nași în pământul nostru decât stăruirii din Carnații noștri. Cu țara în care ne-am născut este tot ca și cu mama care ne-a pus pe lume : nimic nu poate fi mai bun decât ea. Pot să fie multe femei superioare ei, dar pentru noi nici una nu se poate compara cu ea. Nu există nimic mai bun în viața aceasta de cât o mamă și cea mai bună dintre mame este totdeauna a noastră. De aceea înțeleg prea bine pe poetul, care, după ce a încercat să pușă în versuri un subiect atât de delicat și de scump, a lăsat pana jos exclamând : „o mamă este o mamă.”

Tot astfel putem repeta și noi în privința obiectului care ne preocupă : „Patria est Patria” ; altă vorbă mai bună nu se poate spune. Și dacă este faptă nevrednică, dezonorantă pentru un fiu să se lepede de mama lui, nu este mai puțin netrebnic și vrednic de dispreț omul care se leapădă de țara lui.

Cu toate acestea oricât de înalt și de nobil ar fi sentimentul patriotic, nu trebuie să-l confundăm cu sentimentul religios.

Religia se deosebește de patrie cel puțin tot atât cât soarele se deosebește de pământ. Religia este soarele ; ca soarele ea strălucește pentru toți.

N'ar fi ridicol să susții că astrul strălucitor, care luminează, încălzește și fecundează văile și ogoarele noastre este

„soarele național”, soarele patriei noastre ? Tot atât de ridicol este să vorbești de religia națională a unei țări. Isus Cristos a întemeiat religia sa pentru toți oamenii. „Drept aceea mergând învățați toate neamurile” (Mat. XXVII, 19), a spus el Apostolilor. Este evident că învățătura aceasta trebuie să fie aceeași pentru toate popoarele ; prin urmare nu poate fi vorba de vre-o religie națională. A spune contrariul, înseamnă a contrazice Evanghelia. Nu spun că ar fi exclusă, din cauza aceasta, o anumită autonomie religioasă în fiecare țară. Nu se vorbește adesea, în înțelesul acesta, despre Biserica franceză, de pildă ? Dar ce se înțelege prin aceste cuvinte ? Societatea credincioșilor cari aparțin aceleiaș naționalități, cari vorbesc aceeaș limbă și ascultă de păstori născuți în aceeaș țară.

Foarte bine, ne vor răspunde anumiți ortodocși, în acelaș sens vorbim și noi despre biserica grecească, rusească sau românească. — Să zicem, numai priviți, vă rog, deosebirea de înțeles care se ascunde sub identitatea de expresie, Bisericile franceză, austriacă, etc. sunt biserici deosebite, dar nu biserici despărțite. Ele sunt unite cu Biserica-Mamă, după cum mădulele sunt unite într'un singur corp. Într'o familie, de pildă, copiii sunt deosebiți de părinții lor, deși sunt legați de ei în chipul cel mai

strâns. Dar dacă unul dintre copii se îndepărtează, ca fiul risipitor, de casa părintească, atunci acel copil este un fiu despărțit, izolat de tatăl și mama lui, iar binecuvântarea dumnezească, făgăduită copiilor credincioși, nu mai poate rămânea asupra lui.

Încă o observație foarte însemnată, din moment ce dumneata privești religia din punctul de vedere național.

Dintre toate națiunile europene cari au fost atinse de schisma greacă, singura de origine latină este cea Română.

Toate celelalte sunt de rasă greacă, slavă, sau tătărească. Această singură considerație, dacă celelalte n'ar fi suficiente, ar trebui să ajungă pentru a te face să preferi religia catolică-romană celei greco-ortodoxe.

Cum! toate în țara noastră ne amintesc originea latină: numele, limba, caracterul, simpatia instinctivă pentru popoarele de origine latină ca noi, însăși deviza noastră: „Nihil sine Deo” și apoi să numim națională o religie, care ne vine dela greci și din Constantinopol?

Nu este oare aceasta o flagrantă contradicție?

De când Papa Leon XIII, printr'o scrisoare oficială s'a declarat protectorul și apărătorul riturilor orientale, repetatele apeluri la unire și înțelegere au fost primite cu simpatie de un mare număr de suflete. Biserici în ritul greco-unit s'au ridicat în diferite centre și mai multe mii de schismatici, împă-

cați cu Biserica, au revinut la sânul ei.

Orice bun creștin (indiferent de secta de care face parte), care a înțeles și păstat în inima sa ultima dorință a lui Cristos: *ca toți să fie una*, nu poate decât să se bucure de această orientare a lumii spre unire și pace.

Dar dintre toate națiunile cari privesc cu plăcere întoarcerea spre roma, aceea care ar trebui să dea pildă celorlalte ar fi România, pe care unul dintre poeții noștri o numește, foarte pe erept, „o fiică a Romei”.¹⁾

Sfântul Părinte și conflictul abesianian

Cu ocazia publicării decretului despre virtuțile eroice ale lui Iustinus de Iacobis, primul vicar apostolic al Abesiniei, Părintele Papa s'a declarat și cu privire la conflictul abesianian. În momentele aceste — a zis Părintele Papa — nori negri acopere cerul dintre Italia și Abesinia. Cine știe ce va aduce ziua de mâine. În aceste clipe solemne și istorice cer dela voi, ca să urmați acestui mare abesianian în virtuțile eroice. De altcum, noi nădăjduim că va stăpâni pacea împărăției lui Hristos și credem, că cu privire la conflictul italo-abesianian nimica nu se va întâmpla, ce ar fi în contradicție cu ade-

¹⁾ Cardinalul Rampaila îmi spunea într'o zi: „România dela Roma a plecat, și la Roma trebuie să se întoarcă”.

vărul, dreptatea și iubirea creștinească.

Sfântul Părinte în continuare a apreciat apoi meritele acestui apostol abesianian, care zdruncinat de o activitate neobosită, a murit pe pământul negrilor cu 75 de ani în urmă, după ce a mântuit sufletele celor 12.000 de păgâni. El a organizat operele misionare în Abesinia (1840) el a organizat clerul indigen (unul din acest cler a fost și Abba Ghebre Mihail, care în 1926 a fost declarat de fericit.)

Repausul.

Odihnește-te, ca să poți munci mai bine. Distracția în sine nu este un scop. Repausul, odihna sunt numai pauze scurte în aceea reprezentare teatrală, în care fiecare avem rolul nostru.

Munca este înțelesul și legea vieții. Un împărat roman în ziua morții sale a zis: La muncă! Să începem a lucra.

Creștinul încă așa socotește. Să lucrăm, să fim de folos! Este nefericit acela, care nu produce nici un bine. Cartea înțelepciunii vorbește despre cei care s'au născut și au trăit așa, cași cum nu ar fi trăit; care pleacă așa, că după ei nu rămâne urmă, cași cum nu ar fi fost aici.

Deci să ne odihnim, ca să putem lucra mai mult. Să ne odihnim și să mulțumim lui Dumnezeu pentru repaus, cât de scurt să fie. Mulți nu au parte de odihnă, deși au mare nevoie de ea. A servi pe alții, a ne face folositori altora, a munci, aceasta este calea noastră. Altfel, ce înțeles are viața?

Mirosul moaștelor.

La deschiderea mormintelor sfinților — în multe cazuri — se răspândește în aer un miros plăcut. Acest fapt arată, că orice moaște răspândesc miros spiritual pentru simțurile sufletești.

În general cuvântul „moaște” însemnează trupul mort sau o parte din trupul sfinților sau chiar și lucrurile de cari s'au folosit sau s'au atins sfinții. Bineînțeles, nu se venerează obiectele, ci prin cinstirea lor onorăm pe aceia, de cari ne aducem aminte prin ele. Cinstirea rațională și serioasă a moaștelor izvoarește acel miros spiritual. Din ele se răspândește aerul unei lumi superioare. Din acest motiv cinstirea moaștelor este nu numai semnul, ci și susținătorul și sprijinitorul concepției sănătoase creștinești.

Efectele inhalării acestui aer superior sunt multe.

1. Susține cu siguranță, că afară de aceasta viață materială, modernă fără scop, mai există și alta formă de viață.

2. Moaștele în ultima analiză, nu sunt alte cele, decât obiecte din lăsamântul lui Hristos, care ne vorbesc despre aceea, că lumea noastră nu este păgânească, ci creștinească: am primit un Isus Hristos, am primit descoperirea dumnezeiască, Biserica, izvoare de haruri sacramentale. Moaștele ne dovedesc, că aceste nu le putem desconsidera.

3. Trupul neînsuflețit sau o parte din el în permanență așteaptă învierea glorioasă și face, ca și alții să-și aducă aminte de acest adevăr.

Exerciții spirituale în Sighet.

În zilele de 8—13 Septembrie sau ținut exerciții spirituale pentru preoți. Au luat parte 28 de preoți: 15 din Maramureș și 13 din județele Sălaj și Satu Mare. Exercițiile le-a condus Preacuviosul LEON MANU superiorul Mănăstirii Moiseiului, lăsând urme adânci în sufletele preoților, cărora pateralia și multele griji lasă puțin timp pentru îngrijirea sufletelor lor.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

Pentru comitet răspunde: Tifu Berinde

Calendar săptămânal.

22—28 Septembrie 1935.

22. Dumineca I. d. In. sf. Cruci.

Ap. II. Cor. 6, 16. Evg. Luca 7, 11.

M. Foca.

23. Luni Conc. Sf. Ioan

24. Marți M. Tecla

25. Mercuri M. Eufrosima † 470

26. Joi. Mut. sf. Ioan Evg.

27. Vineri M. Calistrat † 305

28. Sâmbătă C. Hariton † 350

Toamna se începe la 23 Sept. 14 ore 1 m.

Trate! Inzădar strălucește pe casa ta crucea, dacă nu străluce și în sufletul tău; înzădar casa ți-e plină cu icoane sfinte, dacă inima ta e goală și lipsește din ea credința sfântă, podoaba creștinului. Inzădar toată truda după cele pământești, dacă nu te silești, ca tu și copiii pe care ți-i-a dat Dumnezeu, să vă înbogățiți în cele cerești. Bogăția faptelor bune e comoara cea mai scumpă pentru muritor.

„Calendarul Bunului Creștin”
Mănăstirea Bixad.

